

РЕШЕНИЕ

№ 975

гр. София, 02.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на втори юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Кеманов

Членове: Надежда Махмудиева
Десислава Николова

при участието на секретаря Теодора Т. Ставрева
като разгледа докладваното от Надежда Махмудиева Въззивно гражданско дело № 20221000500867 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК, образувано по Въззивна жалба вх. №372195/31.12.2021 г., подадена от "Сембодиа България"ООД, чрез адв. Н.К., срещу Решение №266520/12.11.2021 г., постановено по гр.д.№93/2019 г. на СГС, I ГО - 16 състав, с което е отхвърлен иска с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК във вр. чл.79, ал.1 от ЗЗД, предявен от "Сембодиа България"ООД против М. И. Г., за установяване вземането на ищеца от ответницата за сумата 80 000 лв., представляваща част от общо задължение в размер на 184 208 лв. съгласно подписано между страните споразумение от 23.03.2017 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл.417 от ГПК - 20.09.2018 г. до окончателното му плащане, за което вземане е издадена заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК от 21.09.2018 г. по ч.гр.д. №599/2018 г. на РС - Луковит. Релевирани са оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение, противоречие с материалния закон и събраните доказателства по делото. Съдът неправилно е приел, че между страните няма спор, че ответницата се е задължила да заплати на ищеца сума в общ размер от 184 000 лв., представляваща стойност по фактура на доставени стоки от "Сембодиа България"ООД на "Си Консулт"ООД по договор за продажба от 28.08.2013 г. Вярно е, че ответницата е поела задължение за заплащане на сумата 184 208 лв. /а не сумата 284 000 лв., както съдът е приел в решението/, но е невярно, че задължението представлява стойността на фактури - дължимата сума не съставлява стойността по фактурите, и именно в това е основният спор между страните, повдигнат с допълнителната искова молба. Между страните няма спор, че е подписано споразумение от 23.03.2017 г., по силата на което ответницата се е задължила да заплати на ищеца сумата 184 208 лв. с краен срок за плащане 30.07.2017 г., което задължение е обезпечила с договорна ипотека от 25.05.2017 г., обективизирана с НА №108, т.XIV, д. №22019, вх.рег.№31168, и

именно въз основа на тази ипотека два пъти е искано издаването на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист. Невярно е твърдението в отговора на исковата молба, че именно във връзка със споразумението са били издадени на солидарния длъжник "Си Консулт" фактура №3194 /30.10.2013 г. на стойност 81 000 лв. и №3195/30.10.2013 г. на стойност 84720 лв. - това твърдение е оспорено, и се опровергава от събраните доказателства. Договорната ипотека от 25.05.2017 г. е за целия размер на задължението по споразумението /184 208 лв./, като извършените плащания от другия солидарен длъжник на 11.04.2017 г. и на 12.05.2017 г. предхождат сключването ѝ, което опровергава извода идентичност на задължението по споразумението със задълженията по фактурите. Постигнатото между страните споразумение представлява договор за спогодба по смисъла на чл.365 от ЗЗД, и извършените във връзка с нея плащания между страните следва да са направени именно във връзка с преуредените отношения между страните. Неправилно е преценено допълнителното заключение на ССЕ - при разпита вещото лице е посочило, че е посочил като осчетоводено вземане по сметка 4441 само сумата от 112 603,52 лв., представляваща главница от 104 204 лв. и разноски по изпълнението, но освен тази сума, касаеща вземането по процесното споразумение, са записани вземания и за още две суми по 40 000 лв. Не е спорно, че ищецът е получил и осчетоводил сумите по изп.д. №20187810400413, но те касаят първоначалната му частична претенция за първата от трите суми - 104 208 лв. - за която е издадена заповед за изпълнение, различна от процесната. Не са взети предвид отразените в счетоводството на ищеца счетоводни записвания, в които липсват доказателства за изплащане на задължението в пълния му размер - погасена е само сумата от 112 603,52 лв., представляваща главница от 104 208 лв. и разноски по изпълнително дело №20187810400413. Настоява се за отмяна на обжалваното решение, и постановяване на друго такова по съществото на спора, с което да се приеме за установено в отношенията между страните, че ответницата дължи на ищеца сумата, посочена в Заповед за изпълнение №392/21.09.2018 г., издадена по ч.гр.д№599/2018 на РС - Луковит, в размер на 80 000 лв., представляваща част от задължението по споразумение от 23.03.2017 г., обезпечено с договорна ипотека, учредена с НА №108, т.XIV, д. №22019, вх.рег. №31168, заедно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на заявлението по чл.417 от ГПК до окончателното плащане, както и сторените разноски в размер на 3200 лв.

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, от процесуално легитимирана страна с правен интерес, чрез надлежно упълномощен процесуален представител, отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, поради което е процесуално допустима и одлежи на разглеждане.

Препис от въззивната жалба е връчен на насрещната страна, и в срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил Отговор на въззивната жалба вх.№270542/22.02.2022 г., подаден от М. И. Г., чрез адв. П.С., с който се поддържа становище за неоснователност на въззивната жалба. Съдът правилно е приел, че поетото задължение от ответницата М.Г. в размер на 184 208 лв. е задължение за стойност на неплатени фактури по Договор за продажба от 28.08.2013 г., както е посочено и в т.1 от Споразумението от 23.03.2017 г., сключено между кредитора - продавач "Сембодиа България"ООД и солидарните длъжници "Си Консулт"ЕООД и М.Г., като в т.10 на същото споразумение е посочен реалният размер на задължението - 104 208 лв. На 18.07.2018 г. по сметката на "Семодиа България"ООД е постъпила сумата от 112 706,52 лв. от ЧСИ Г. Д. по изп.д№413/2018 г.; на 12.05.2017 г. по сметката на "Сембодиа

България"ООД е постъпила сумата от 20 000 лв.; на 11.04.2017 г. по сметката на ищеца е постъпила сумата 60 000 лв.; на 29.01.2015 г. по сметката на "Сембодиа България"ООД е постъпила сумата от 60 000 лв. с основание "получен междубанков превод "Си Консулт"ЕООД. Вещото лице е посочило в заключението си, че по издадените фактури ищецът е осчетоводил плащания от "Си Консулт"ЕООД в размер общо на 140 000 лв. Или общо по сметките на дружеството са постъпили суми в размер на 252 706,52 лв., която сума надхвърля разписаното в споразумението задължение от 184 208 лв. В отговора на исковата молба ясно е посочено твърдението, че във споразумението е сключено след издаването на фактури №3194/30.10.2013 г. и №3195/30.10.2013 г. и именно въз основа на дължимите плащания по тях. Сумата, посочена в НА №51, т.І, акт №108, т. XIV, дело 22019 от 25.05.2017 г. за учредяване на договорна ипотека, възпроизвежда сумите по споразумението, без да отчита извършените до този момент плащания, както и последващите плащания на 11.04., 12.05. и 17.07.2017 г. Жалбоподателят не е оспорил допълнителната ССЕ, според която по дебитна сметка 4441/1 - "Вземания по съдебни спорове" са осчетоводени вземания за извършени разходи по изп.д.№413/2018 г. на обща стойност 112 603,52 лв. Налице е и извършено от ищеца признание с подадена от него Молба вх.№13942/02.08.2018 г. по изп.д.№413/2018 г. за пълно плащане на претенцията по изпълнителното дело, образувано във връзка със споразумението от 23.03.2017 г. С това категорично се установява, че ответницата не дължи плащане на процесната сума от 80 000 лв., поради което се настоява въззивната жалба да се остави без уважение. Заявява се претенция за присъждане на всички направени разноски за производството.

При извършената служебна проверка, на осн. чл.269 от ГПК, съдът намира, че обжалваното решение е постановено от компетентен съд в надлежен състав, в изискуемата форма, и е подписано, поради което е валидно. Същото е постановено по допустим установителен иск с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК, предявен от и срещу процесуално легитимирани страни, в срока по чл.415, ал.1 от ГПК, за установяване на вземане, за което в полза на ищеца е била издадена заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК от 21.09.2018 г. по ч.гр.д.№599/2018 г. на РС – Луковит, срещу която е постъпило възражение от длъжника, поради което е допустимо. По правилността на решението съдът е ограничен от оплакванията във въззивната жалба.

По същество на спора, изцяло пренесен пред въззивната инстанция, съдът намира следното:

Със Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК от 20.09.2018 г. ищецът „Сембодиа България“ООД е поискал издаване на заповед за незабавно изпълнение срещу длъжника М.И. Й., за сумата от 80 000 лева, представляваща част от вземане в размер на 184 208 лв. с падеж 30.07.2017 г., установено с Нотариален акт №108, т. XIV, дело 22019, вх.рег.31168 от 25.05.2017 г. на АВп – СВп София, с който е учредена договорна ипотека за обезпечаване на вземането, който е приложен към заявлението. В заявлението се сочи, че за останалата част от вземането в размер на 104 208 лв. вече е издаден изпълнителен лист в полза на кредитора срещу длъжника. Въз основа на така подаденото заявление и приложения към него нотариален акт, е образувано ч.гр.д.№599/2018 г. на РС – Луковит, по което е издадена в полза на ищеца Заповед №393/21.09.2018 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК, срещу длъжника М.И. Й., за заплащане на сумата 80 000 лв. – задължение за плащане на ипотекарния длъжник, съгласно Нотариален акт №108, т. XIV, дело 22019, вх.рег.31168 от 25.05.2017 г. на АВп – СВп София, ведно със законната лихва върху тази сума по датата на подаване

на заявлението 20.09.2018 г. до окончателното изплащане на вземането, както и за сумата от 3200 лв., представляваща разноси за заповедното производство. С писмо до заповедния съд, от ЧСИ рег.№*** Г. Д., е представена връчена на 02.11.2018 г. на длъжника М. И. Г. /съгласно приложена по заповедното производство справка от НБД идентично лице с ипотекарния длъжник М.И. Й./ Покана за доброволно изпълнение по изп.д.№20187810400819, на задължението по издадените Заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист, издадени по ч.гр.д.№599/2018г. на РС – Луковит. В срока по чл.414 от ГПК е постъпило Възражение вх.№4980/19.11.2018 г. от М. И. Г., с която е оспорено вземането по издадената Заповед №392/21.09.2018 г., като се твърди вземането да не съществува, тъй като е било изцяло изплатено от длъжника. Изложени са подробно обстоятелства, че претендираното вземане произтича от договор за доставка на стоки, които „Сембодиа България“ООД е доставила на „Си Консулт“ЕООД, получени от купувача, за които са били издадени от доставчика Фактура №3195/23.10.2013 г. на стойност 84 720 лв. и Фактура №3194/23.10.2013 г. на стойност 81 000 лв. Тъй като купувачът „Си Консулт“ЕООД, представляван от С. Ц. Й. – майка на М. И. Г., не можел да погаси задължението по двете фактури, в общ размер 165 720 лв., между „Сембодиа България“ООД от една страна, и от друга страна длъжника „Си Консулт“ЕООД и ответницата като физическо лице, се сключило Споразумение от 23.03.2017 г., с което ответницата М.Г. се задължила солидарно с длъжника „Си Консулт“ЕООД да заплати на „Сембодиа България“ООД сумата от 184 208 лв., в която наред с вземането по двете фактури, били включени и направени от кредитора разноси за събиране на вземането, като със същото споразумение М.Г. се задължила да гарантира изплащането на задължението на „Си Консулт“ЕООД, като учреди в полза на кредитора ипотека върху свой собствен недвижим имот – апартамент в гр. София. В изпълнение на споразумението бил сключен договор за ипотека с Нотариален акт №108, т. XIV, дело 22019, вх.рег.31168 от 25.05.2017 г. на АВп – СВп София. По това споразумение било извършено плащане от „Си Консулт“ЕООД на сумата от 60 000 лв. на 11.04.2017 г. и на сумата от 20 000 лв. на 12.05.2017 г., и останала неизпълнена част от задължението в размер на 104 208 лв., за която част кредиторът „Сембодиа България“ООД се снабдил с изпълнителен лист и образувал изп.д.№20187810400413/2018 г. по описа на ЧСИ Г. Д.. Съдебният изпълнител насочил изпълнението върху ипотекирания имот, като наложил възбрана върху него на 15.06.2018 г. По така образуваното изпълнително дело на ипотекарната длъжница била връчена ПДИ за доброволно плащане на задължението от 104 208 лв., както и на съдебни разноси 4 184,16 лв. и 6 765,20 лв. такси, или общо за сумата от 119 033,70 лв. Това задължение било заплатено от Ц. Г. Г. от името и за сметка на длъжника М.Г., поради което изпълнителното дело било прекратено и на 02.08.2018 г. била заличена вписаната възбрана върху ипотекирания имот.

В срока по чл.415, ал.1 от ГПК, кредиторът „Сембодиа България“ООД е предявил иск за установяване съществуването на вземането си, за което му е била издадена заповед за изпълнение, в размер на 80 000 лв., представляваща част от сумата 184 208 лв., посочена като дължима в договор за ипотека от 25.05.2017 г., обективиран в Нотариален акт №108, т. XIV, дело 22019, вх.рег.31168 от 25.05.2017 г. на АВп – СВп София.

В срока за отговор на исковата молба ответницата М.Г. е оспорила изцяло предявения иск по основание и размер, поради пълно погасяване на задължението по споразумението от 23.03.2017 г., като са изложени идентични обстоятелства и твърдения с тези, изложени във възражението, депозирано по заповедното

производство. Твърди се и осъществено надплащане в размер на сумата от 60 000 лв. на уговореното задължение в чл.10 от споразумението от 23.03.2017 г., в резултат от направено частично плащане на 29.01.2015 г. на задължението по фактура №3194/2013 г.

При така очертаната спорна фактическа обстановка, на осн. чл.235, ал.2 от ГПК въз основа на събраните по делото доказателства, съдът намира следното:

От Споразумение от 23.03.2017 г. /на л.6-8 от делото на СГС/ се установява, че между „Сембодиа България“ЕООД, от една страна, от втора страна „Си Консулт“ЕООД, представлявано от управителя С. Ц. Й., и от трета страна – М.И. Й., е сключено споразумение, с което страните са се съгласили, че към датата на сключване на споразумението „Си Консулт“ЕООД, в качеството на купувач, дължи на „Сембодиа България“ЕООД, в качеството на Продавач, сумата от 184 208 лв., съгласно справка за платени и неплатени фактури за доставените стоки от „Сембодиа България“ЕООД на „Си Консулт“ЕООД по Договор за продажба от 28.08.2013 г., като справката представлява неразделна част от споразумението. В т.2 от споразумението „Си Консулт“ЕООД и М. Й. са се задължили солидарно да заплатят на „Сембодиа България“ЕООД сумата от 184 208 лв. не по-късно от 30.07.2017 г., както следва: до 31.03.2017 г. – сумата от 40 000 лв.; до 30.04.2017 г. – сумата от 40 000 лв.; и до 30.07.2017 г. – сумата от 104 208 лв., които плащания да бъдат извършени по банкова сметка на „Сембодиа България“ЕООД в „Си Банк“АД с IBAN: *****. В чл.3 солидарния длъжник М.И. Й. се е задължила да обезпечи изпълнението на задължението по чл.2, като не по-късно от 13.04.2017 г. учреди първа по ред договорна ипотека върху собствения си недвижим имот – Апартамент №* в гр. ***, на ул. **** №**, трети етаж, подробно описан в споразумението. В чл.10 от споразумението страните са уговорили, че с получаването на сумата от 104 208 лв. от „Сембодиа България“ЕООД, страните ще считат отношенията си по Договор за продажба от 28.08.2013 г. и по споразумението за окончателно уредени, като кредиторът „Сембодиа България“ЕООД ще предостави на М. Й. заверено съгласие за заличаване на учредената договорна ипотека. Като приложение на споразумението е посочена Справката за платените и неплатени фактури за доставени стоки от „Сембодиа България“ЕООД на „Си Консулт“ЕООД.

По делото тази справка за платените и неплатени фактури, описана като приложение към споразумението, не е представена като доказателство. Самото споразумение не се оспорва от страните по делото.

От Нотариален акт за договорна ипотека от 25.05.2017 г., Акт №108, т.XIV, дело №22019, вх.рег. №31168 на СВп.-София, се установява, че между „Сембодиа България“ЕООД от една страна като ипотекарен кредитор, и М.И. Й., в качеството на ипотекарен длъжник, е сключен договор за ипотека върху собствения на М. Й. недвижим имот - Апартамент №* в гр. ***, на ул. **** №**, трети етаж, подробно описан, представляващ Самостоятелен обект в сграда с идентификатор №68134.205.939.1.2, за обезпечаване на вземането на „Сембодиа България“ЕООД в размер на 184 208 лв. по Споразумение от 23.03.2017 г., платима в срок до 30.07.2017 г. Сключването на този договор за ипотека също не се оспорва от страните.

От представена по делото Фактура №0000003194/23.10.2013 г. /на л.20/ по ЗДДС, се установява, че е извършена доставка на стоки от „Сембодиа България“ЕООД на получателя на „Си Консулт“ЕООД, до място на доставката с. Бежаново, на стойност с ДДС общо 81 000 лв.

От представена по делото Фактура №0000003195/23.10.2013 г. /на л.21/ по ЗДДС, се установява, че е извършена доставка на стоки от „Сембодиа България“ЕООД на получателя на „Си Консулт“ЕООД, до място на доставката Орещец, на стойност с ДДС общо 84 720 лв.

От Вносна бележка от 11.04.2017 г. /на л.32/ се установява, че по банкова сметка с титуляр „Сембодиа България“ЕООД, с IBAN: *****, е внесена на каса сумата от 60 000 лв. от вносител С. Ц. Й., с основание за внасяне: „Пл. по ф.3194/23.10.2013; 3195/23.10.2013, „Си Консулт“ЕООД, ЕИК 831655111“.

От Вносна бележка от 12.05.2017 г. /на л.31/ се установява, че по банкова сметка с титуляр „Сембодиа България“ЕООД, с IBAN: *****, е внесена на каса сумата от 20 000 лв. от вносител С. Ц. Й., с основание за внасяне: „Пл. по ф.3194/23.10.2013; 3195/23.10.2013, „Си Консулт“ЕООД, ЕИК 831655111“.

От Отчет по сметка с титуляр „Си Консулт“ЕООД в „Юробанк България“АД /на л.33/ се установява, че на 29.01.2015 г. от сметката на „Си Консулт“ЕООД е излъчен превод към сметка с IBAN: ***** с титуляр „Сембодиа България“ЕООД, с основание „частично плащане по фактура от 2013 г.“.

От Покана за доброволно изпълнение по изп.д.№20187810400413, с изх. №08512/13.06.2018 г. до М. И. Г. /на л.29/ се установява, че ответницата е била уведомена от ЧСИ Г. Д., че изпълнителното производство по изп.д.№20187810400413 е образувано въз основа на изпълнителен лист, издаден по ч.гр.д.№154/2018 г. на РС – Луковит, съгласно който длъжницата М.Г. е осъдена да заплати на „Сембодиа България“ООД сумата от 104 208 лв. главница, ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 27.02.2018 г. до окончателното плащане, 4 184,16 лв. съдебни разноси, както и 6 756,20 лв. такси.

От Платежно нареждане за кредитен превод от 11.07.2018 г. /на л.30/ се установява, че на 11.07.2018 г. от банкова сметка с титуляр Ц. Г. Г. е излъчен превод на сумата от 119 033,70 лв., по банкова сметка на ЧСИ Г. Д. рег.№***, идентична с посочената в ПДИ по изп.д.№20187810400413 изх.№08512/13.06.2018 г. до М. И. Г. /на л.29/ с посочено основание за плащането: „по изп.д.№20187810400413, от името на М. И. Г.“.

От Молба вх.№13942/02.08.2018 г. по изп.д.№413/2018 г. по описа на ЧСИ Г. Д. /на л.34/ се установява, че кредиторът по същото изпълнително дело „Сембодиа България“ООД е поискал изпълнителното дело да бъде прекратено, поради извършено плащане от страна на длъжника. Върху молбата е отразено разпореждане на ЧСИ от 02.08.2018 г. „Приключвам изп.дело“.

От приетата по делото Съдебно-счетоводна експертиза вх.№275899/08.02.2021 г. /на л.70/ се установява, че за периода от 01.01.2013 г. до 23.03.2017 г. ищецът „Сембодиа България“ООД и издал на получателя „Си Консулт“ООД две фактури на обща стойност 165 720 лв., а именно: Фактура №3194/23.10.2013 г. на стойност 81 000 лв. с падеж 30.10.2013 г. и фактура №3195/23.10.2013 г. на стойност 84 720 лв. с падеж 30.10.2013 г., които фактури са включени в дневника за продажби на „Сембодиа България“ООД за м. октомври, 2013 г. В счетоводството на „Сембодиа България“ООД са осчетоводени извършени по банковата сметка на фирмата с IBAN: *****, плащания по посочените две фактури, общо на сумата от 140 000 лв., както следва:

- 60 000 лв., платени на 29.01.2015 г. с основание: „получен междубанков превод „Си Консулт“ЕООД, частично плащане по фактура от 2013 г.“;
- 60 000 лв., платени на 11.04.2017 г. с основание: „внасяне на каса пл.ф.“

№3194/23.10.2013 ; 3195/23.10.2013 „Си консулт“ С. Ц. Й.“;

- 20 000 лв., платени на 12.05.2017 г. с основание: „вносяне на каса пл.ф. №3194/23.10.2013 ; 3195/23.10.2013 „Си консулт“ С. Ц. Й.“.

В осчетоводените плащания по тези две фактури не е включено плащането, извършено на 11.07.2018 г. от името на М. И. Г. по сметката на ЧСИ Д., в общ размер на 119 033,70 лв.

От приетото по делото Допълнително заключение на ССЕ с вх. №314851/10.05.2021 г. /на л.90/ се установява, че ищецът „Сембодиа България“ООД е осчетоводил постъпила на 18.07.2018 г. по банковата сметка на дружеството, от ЧСИ Г. Д. по изп.д.№413/2018 г., сума в размер на 112 603,52 лв., която е била разпределена счетоводно за погасяване на вземания, както следва:

- 104 208 лв. начислено вземане по Споразумение от 23.03.2017 г., осчетоводено през м.7, 2018 г., по документ от 23.03.2017 г.;
- 2 100 лв. вземане за „хonorар производство 417 Си Консулт / М. Й.“ осчетоводено през м.2, 2018 г. по документ от 20.02.2018 г.;
- 2084,16 лв. вземане за „държ. такса – производство 417 – Си Консулт / М. Й.“, осчетоводено през м.2, 2018 г., по документ от 20.02.2018 г.;
- 115,00 лв. вземане за „съдебни такси“, осчетоводено през м.7, 2018 г. по документ от 23.03.2017 г.;
- 50,00 лв. вземане за „извършване на опис на движими и недвижими вещи“ осчетоводено през м.7, 2018 г., по документ от 15.07.2017 г.;
- 4 046,36 лв.. – вземане за „начислени лихви по дело с/у М.Й.“, осчетоводено през в.7,2018 г. по документ от 14.07.2018 г.

Експертизата установява, че сумата от 104 208 лв. е била отразена в счетоводството на ищеца като съдебно вземане по Споразумение от 23.03.2017 г. срещу финансови приходи за бъдещи периоди, но липсва отразяване в счетоводството за предмета, натуралното и стойностното изражение на стопанската операция – т.е. идентифициране на конкретна доставка на стока, услуга, неустойка или друго основание за получаването на сумата от 104 208 лева, поради което така извършеното счетоводно записване, с което е осчетоводено вземане в размер на 104 208 лв. е документално необосновано и неправилно, тъй като съгласно чл.9, т.2 от Закона за счетоводството, не се допуска счетоводно записване на недостатъчно идентифицирани сделки. Ако се приеме, че тази сума е част от дължимата трета вноска по Споразумението от 23.03.2017 г., то за сумата над стойността на осчетоводените фактури за доставка – 78 488 лв. липсва основание за плащане.

Съдът намира така приетите по делото основно и допълнително заключение на ССЕ за компетентно изготвени, подробно аргументирани, и кореспондиращи на събраните по делото доказателства, поради което ги кредитира.

При така събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа и правна страна, че съгласно сключеното тристранно споразумение от 23.03.2017 г. между „Сембодиа България“ЕООД, „Си Консулт“ЕООД, и М.И. Й., страните са се съгласили, че към датата на сключване на споразумението „Си Консулт“ЕООД, в качеството на купувач, дължи на „Сембодиа България“ЕООД, в качеството на Продавач, сумата от 184 208 лв., представляваща неплатени задължения по фактури за доставка на стоки от сключен между двете дружества договор за продажба от 28.08.2013 г. От приетата по делото ССЕ се установява, че през 2013 г. ищецът е издал само две фактури за доставени стоки на купувача „Си Консулт“ЕООД,

а именно - Фактура №3195/23.10.2013 г. на стойност 84 720 лв. и Фактура №3194/23.10.2013 г. на стойност 81 000 лв., като до подписването на Споразумението от 23.03.2017 г. не са осчетоводявани други доставки на стоки или услуги, извършени от ищцовото дружество на купувача „Си Консулт“ЕООД. По делото не е представен Договора за продажба от 28.08.2013 г., визиран в споразумението, нито справка за платени и неплатени фактури, описана като приложение към споразумението и посочена като неразделна негова част, но доколкото от приетата по делото ССЕ и ДССЕ не се установява ищецът „Сембодиа България“ООД да е доставил на дружеството „Си Консулт“ЕООД други стоки или услуги, извън осчетоводените по Фактура №3195/23.10.2013 г. и Фактура №3194/23.10.2013 г., съдът намира за установено от фактическа страна, че със Споразумението от 23.03.2017 г. страните са уредили възникналите помежду им облигационни отношения именно във връзка с доставките на стоки, извършени по сключен между тях договор за продажба от 28.08.2013 г. /непредставен по делото/, за които са били издадени Фактура №3195/23.10.2013 г. на стойност 84 720 лв. и Фактура №3194/23.10.2013 г. на стойност 81 000 лв., на обща стойност 165 720 лв. Съдът намира за установено от фактическа страна, че към датата на сключване на Споразумението от 23.03.2017 г. всички неуредени главни и акцесорни задължения на „Си Консулт“ ЕООД към „Сембодиа България“ООД, възникнали във връзка с договора за продажба на стоки от 28.08.2013 г., са били в общ размер от 184 208 лв. – в това число непогасена част от главниците по Фактура №3195/23.10.2013 г. и Фактура №3194/23.10.2013 г., както и евентуални други акцесорни вземания, възникнали на основание договора за продажба от 28.08.2013 г. /начислени лихви за забавено плащане по тези фактури, евентуални неустойки, разноски за събиране на вземанията, допълнителни разноски във връзка с доставките и др./, за който размер на дълга главният длъжник „Си Консулт“ЕООД и кредитора „Сембодиа България“ООД са се споразумели. С така установения между страните размер на дълга се е съгласило и третото лице, подписало споразумението – М.И. Й., която в т.2 от споразумението се е съгласила да отговаря солидарно с главния длъжник „Си Консулт“ЕООД за цялата сума в размер на 184 208 лв., а с т.3 се е съгласила да обезпечи задължението с учредяване на договорна ипотека върху свой имот. С договора страните са определили нов краен падеж на задължението на плащане – до 30.07.2017 г., както и разсрочване на плащането на три транша с падежи съответно 31.03.2017 г. /за 40 000 лв./, 30.04.2017 г. /за 40 000 лв./ и 30.07.2017 г. за окончателното плащане от 104 208 лв.

От правна страна съдът намира, че така сключеното споразумение от 23.10.2013 г. има характер на договор за спогодба по смисъла на чл.365 от ЗЗД, сключен между страните по главното правоотношение, възникнало по договора за продажба от 28.08.2013 г. – „Сембодиа България“ООД и „Си Консулт“ЕООД, с която страните са определили нов размер на задължението, нов падеж и начин на погасяването му. По своето естество, спогодбата е съглашение с преобразувано действие по отношение на други правоотношения, представляващо двустранен възмезден договор, с който страните прекратяват съществуващ спор или избягват един възможен спор, като си правят взаимни отстъпки. Целта е да се внесе определеност и яснота в отношенията между страните. За да се постигне тази цел, спорещите са готови да пожертват действителното правно положение, като се съгласят да считат помежду си, че те е било или е такова, каквото го прогласява спогодбата. Затова тя включва в себе си воля за частичен отказ от съществуващо право, респективно за частично поемане на несъществуващо задължение. Ето защо, макар сумата от 184 208 лв. да е различна от сбора на двете главници на задълженията на двете фактури, и макар да не е приобщен

по делото първоначалния договор за продажба от 28.08.2013 г., и не е установено от фактическа страна дали в договора съществуват клаузи, генериращи за купувача допълнителни задължения /неустойки в случай на забава, лихви, разноски, складови или други разходи, транспорт или други/, конкретните компоненти на сумата от 184 208 лв. са ирелевантни, доколкото със сключването на споразумението страните са приели да считат помежду си за установено, че към 23.03.2017 г. дълга на „Си Консулт“ЕООД към „Сембодиа България“ООД, възникнал във връзка с договора за продажба от 28.08.2013 г., е именно в този размер. Целта на спогодбата е именно да се изключи възможността да се оспорва предхождащото я правно положение. Договорът за спогодба по чл.365 от ЗЗД, обаче, не е идентичен с договора за новация по смисъла на чл.107 от ЗЗД, при който съществуващото предходно задължение се погасява, и на мястото му възниква ново правоотношение. При договора за спогодба старото правоотношение не се погасява, тъй като не се променя нито предмета, нито основанието на правоотношението между страните. Промяната на размера на задължението, срока за плащане, и разсрочването на задължението, не водят до погасяването на старото задължение и възникване на ново такова, с нов предмет и ново основание /в т.см. Решение №130/24.03.2009 г. по т.д.№650/2008 г. на ВКС – 2-ро т.о.; Решение № 147 от 23.07.2012 г. по гр. д. № 627/2011 г., г.к., III г.о. на ВКС; Решение № 789/2002 год. по гр.д. № 2292/2001 год. на V-то г.о. на ВКС/. Ето защо, извършените плащания от длъжника „Си Консулт“ЕООД, на сумата 60 000 лв., платени на 11.04.2017 г., и 20 000 лв., платени на 12.05.2017 г., чрез вноски на каса от С. Ц. Й., като представляваща „Си консулт“ЕООД, с посочено основание: „плащане по фактура №3194/23.10.2013 и фактура №3195/23.10.2013 г. са с погасителен ефект по отношение на задължението за плащане, поето със Споразумението от 23.03.2017 г.

Със същото споразумение – в т.2 от него, ответницата М. И. Г. се е задължила солидарно със „Си Консулт“ЕООД да заплати на кредитора „Сембодиа България“ООД сумата от 184 208 лв., и при условията на споразумението. В тази част споразумението има характера на договор за встъпване в дълг по смисъла на чл.101 от ЗЗД, като съгласението за встъпване на М. И. Г. в дълга на „Си Консулт“ЕООД за сумата от 184 208 лв., е постигнато както с кредитора, така и с длъжника по главното правоотношение. Съгласно чл.101, изречение трето от ЗЗД, първоначалният длъжник и встъпилото в дълга лице, отговарят към кредитора като солидарни длъжници. Ето защо, на основание чл.123, ал.1, изр. първо от ЗЗД, изпълнението от страна на един от солидарните длъжници освобождава всички длъжници, поради което извършеното плащане от длъжника „Си Консулт“ЕООД, на сумата 60 000 лв., платени на 11.04.2017 г., и на сумата от 20 000 лв., платени на 12.05.2017 г., погасява задължението и на солидарната длъжница М.Г., възникнало по силата на Споразумението от 23.03.2017 г.

По делото се установява от фактическа страна, че ищецът „Сембодиа България“ООД се е снабдил с изпълнителен лист срещу длъжницата М.Г., издаден по ч.гр.д. №154/2018 г. на РС – Луковит, за сумата от 104 208 лв. главница, ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 27.02.2018 г. до окончателното плащане, за сумата от 4 184,16 лв. съдебни разноски, както и за 6 756,20 лв. такси. За принудително събиране на тази сума е било образувано изп.д.№20187810400413 по описа на ЧСИ Г. Д. – с рег.№*** на КЧСИ. По същото изпълнително дело на 11.07.2018 г. е извършено плащане на сумата от 119 033,70 лв. от трето лице – Ц. Г. Г., от името и за сметка на ответницата М.Г.. На основание чл.73 от ЗЗД, задължението може да бъде изпълнено от трето лице, дори против волята на кредитора, освен ако той има интерес да бъде изпълнено лично от длъжника. В случая задължението за плащане е парично, поради

което задължението не е с оглед личността на длъжника, и няма пречка да бъде изпълнено от трето лице, от името и за сметка на длъжника. Следователно, извършеното от третото лице Ц. Г. Г. плащане на сумата 119 033,70 лв. има погасителен ефект по отношение на задълженията на длъжницата М.Г. по изп.д. №20187810400413, в това число и за сумата от 104 208 лв. главница. Погасителният ефект на извършеното плащане на задължението на М.Г. по изп.д.№20187810400413 се установява и от установеното от ССЕ обстоятелство, че на 18.07.2018 г. ЧСИ Г. Д. е превел по банковата сметка на „Сембодиа България“ООД сумата от 112 706,52 лв., постъпила по изп.д.№413/2018 г. в полза на кредитора, след което с Молба вх. №13942/02.08.2018 г. по изп.д.№413/2018 г. по описа на ЧСИ Г. Д. /на л.34/ кредиторът „Сембодиа България“ООД е поискал изпълнителното дело да бъде прекратено, поради извършено плащане от страна на длъжника.

От представената по делото ПДИ до М.Г. по изп.д.№20187810400413 не се установява на какво основание е възникнало задължението от 104 208 лв. за главница, за което е бил издаден в полза на „Сембодиа България“ООД изпълнителен лист по ч.гр.д.№154/2018 г. на РС – Луковит. По делото не са представени заявление, заповед за изпълнение, или копие от изпълнителния лист, по който е образувано изп.д. №20187810400413, от които би могло да бъде установено основанието на това задължение. Въпреки това, идентичността на задължението за главница в размер на 104 208 лв., което е било събрано в полза на кредитора „Сембодиа България“ООД по изп.д.№20187810400413, със задължението от 104 208 лв. по Споразумението от 23.03.2017 г., се установява от установеното със ДССЕ извършено осчетоводяване на постъпилата на 18.07.2018 г. от ЧСИ Г. Д. по банковата сметка на „Сембодиа България“ООД сума в размер на 112 706,52 лв. Експертизата установява, че част от тази сума, в размер на 104 208 лв., е осчетоводена от дружеството за погасяване на вземане по споразумение от 23.03.2017 г., а друга част в размер на 4 046,36 лв. е осчетоводена за погасяване на вземане за лихви. С останалите суми е осчетоводено погасяване на присъдените с изпълнителния лист съдебно установени вземания за разноси за производството по чл.417 от ГПК срещу „Си Консулт“ и М. Й., както и вземания за такси и разноси на вискателя по изпълнителното дело /за образуване на изпълнителното дело и извършване на опис на движими и недвижими вещи/. С извършеното от името на длъжника плащане на задължението по изпълнителното дело №413/2018 г. по описа на ЧСИ Д., за главница в размер на 104 208 лв., заедно с лихвите върху тази сума за периода от 27.02.2018 г. до изплащането на вземането на 14.07.2018 г. /съгласно счетоводното отчитане в счетоводството на ищеца/, кредиторът е извършил счетоводно погасяване на вземането си по споразумението от 23.03.2017 г. за главница в размер на 104 208 лв. и лихвите върху тази сума за посочения период.

При така установеното от фактическа и правна страна, съдът намира, че задължението на М. И. Г., за сумата от 184 208 лв. - главница, дължима по споразумение от 23.03.2017 г., обезпечено с договорна ипотека, сключена с Нотариален акт за договорна ипотека от 25.05.2017 г., Акт №108, т. XIV, дело №22019, вх.рег. №31168 на СВП.-София, е било изцяло изплатено към датата на подаване на Заявление за издаване на заповед за изпълнение вх.№3936/20.09.2018 г., както следва:

- Сумата от 60 000 лв. – главница, от която 40 000 лв. с падеж 31.03.2017 г., и 20 000 лв. с падеж 30.04.2017 г., е била платена на 11.04.2017 г. от солидарния длъжник „Си Консулт“ЕООД, чрез извършено плащане на каса, по банковата сметка на кредитора, от представляващия дружеството С. Ц. Й.. Видно от приетата по делото ССЕ, цялата сума в размер на 60 000 лв. е била осчетоводена

от ищеца като плащане на главниците по фактури №3194 и №3195 от 23.10.2013 г.;

- Сумата от 20 000 лв. – главница, с падеж 30.04.2017 г., е била платена на 12.05.2017 г. от солидарния длъжник „Си Консулт“ЕООД, чрез извършено плащане на каса, по банковата сметка на кредитора, от представляващия дружеството С. Ц. Й.. Видно от приетата по делото ССЕ, цялата сума в размер на 20 000 лв. е била осчетоводена от ищеца като плащане на главниците по фактури №3194 и №3195 от 23.10.2013 г.;
- Сумата от 104 208 лв. – главница, с падеж 30.07.2017 г., е била платена от третото лице Ц. Г. Г., от името и за сметка на солидарната длъжница М.Г., на 11.07.2018 г. /плащането е осчетоводено като получено от дружеството на 14.07.2018 г./, и с него е осчетоводено като погасено задължение за главница по споразумението от 23.03.2017 г.

Ето защо, съдът намира, че към датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение за сумата от 80 000 лв., представляваща част от главницата на задължение в общ размер от 184 208 лв., не е съществувало вземането на „Сембодиа България“ООД за главница по споразумението от 23.03.2017 г., тъй като същото е било изцяло погасено на 11.07.2018 г., чрез извършено плащане от солидарните длъжници „Си Консулт“ЕООД и М. И. Г.. Респективно, поради несъществуване на главното задължение, не съществува и задължение на М. И. Г. за заплащане на законна лихва върху главница от 80 000 лв. за периода след 20.09.2018 г.

Като е достигнал до същите фактически и правни изводи, първостепенният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да се потвърди.

При този изход от спора, на осн. чл.78, ал.3 от ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноските за въззивното производство. Ответникът е претендирал със списък по чл.80 от ГПК присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 3600 лв. с включен ДДС, като е представил доказателства за тях – ДПЗС, фактура и заверено копие от разплащателна сметка на Адвокатско дружество „Владикин, С. и патньори“. Въззивникът е релевирал възражение за прекомерност. Минималното адвокатско възнаграждение, изчислено по реда на чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, се изчислява в размер на 2930 лв., а с начислен ДДС сумата е 3516 лв. Претендираното адвокатско възнаграждение е близо до минималния размер, поради което възражението е неоснователно, и разноските следва да се присъдят в пълния им размер.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №266520 от 12.11.2021 г., постановено по гр.д.№93 по описа за 2019 г. на Софийски градски съд, I ГО - 16 състав.

ОСЪЖДА „Сембодиа България“ООД, с ЕИК 130100251, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул.„Лайош Кошут“ №8, на основание чл.78, ал.3 от ГПК да заплати на М. И. Г., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, ул.„****“ №*, вх.*, ет.*, ап.**, сумата от 3600 лв. /три хиляди и шестстотин лева/, представляваща разноски за процесуално представителство за въззивното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване на осн. чл.280, ал.3, т.1 от ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба пред Върховния касационен съд, при наличие на предпоставките на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____